

Babics Imre

Kétéletű*

Nevem Szalamandra Dóra,
ott lakom, hol mandragóra
rejtőzik.
Manó állít meg vég-szóra,
hangyáknak perceg szú-óra:
előzik.

Értől mohos kövű telken
volt-nincs királynővé felken
egy tündér.
Tűznyelvvé válok, s felejtem
ezt a létem: apró lelkem
eltűnt dér.

Kobold készíti koronám,
csalán nő ki utam nyomán:
mai lét.
Nekem jár másik adomány:
új világ, honnan látom ám
az Igét.

Megíratott

Meg nem írt verseid mély álmuk alusszák,
vigyázzák őket tölgylevélárny-klarisszák,
s ahogy napfényben kering körbe klastromuk,
nem bánnak eljövő tüzet, pernyét, hamut,
rájuk ronthatnak húsba özönlött mohók,
régről ismerik mind a hamvába holtat,
mert megíratott: árnyék nem táplál kohót:
azokat, akik némán Istené voltak.

---

* Ízeltő a *Kő kódón* című készülő kötet verseiből.

Sziromsúly

Mikor szívemre
cseresznyevirág szirma
hull, elindulok.

∞

Elindul, ok: a
pillangók szárnycsapása,
ott van egyensúly.

– *Egyen súlyt!* – Így
szólt fel minden lelket
Ő, nincs kivétel.

Ki vét? Elsőnek
magad okold, s nem hull le
más, csak az, mi kor.

Jobbomon balin

Őn kutat
víz alatt,
kiutat
kishalak

nem lelnek.

Kőkutak
ég alatt,
felmutat
mind: a Nap

szerelmed.

Öntudat
kő alatt,
s nincs furat:
árnyszavak

eszméid.

Ködkutak
Hold alatt,
álmukat
fényalak

lesné itt.

Kő kutat
szó alatt,
églyukat
árnya ad

lelkednek.

Öntudat
Ég alatt:
fényrudat
kőfalak

engednek,

engednek át.

Hajósinas

Rohantam
ködben hánykolódó hajó fedélzetén,
vad tamtam
szólt a szárazföld felől, fényrombolóké,
magasan művelt mészárosok,
a távolsági elektrosokk
kezelői verték, számos önhitt kretén,
az orrban száz kocsmá, bár, italos bódé
várt, a taton kert, s egy asszony, mit érzek én,
ő tudta: könnytajtékja mosott...

Rohantam
árbocok, keresztrudak alatt, kigyúltak
sírhaniban
porladók arcai mint Szent Elmo-tüzek
magasan, alantás sorban
élt ősöké, s dühtől kiforrtan
miattuk láttam: megaláztatás fújtat,
duzzaszt vitorlát lankadatlan; ütközet
nincs, orvtámadás csak, míg sok vízbefúltat
tengerfenékről felkotortam...

Rohantam,
uralmát vesztett kormány pörgött, angyalok
– suhantan
körém – őrizték, ami elrendeltetett
magasan sors fölött, ismervén:
van döntéseken túli törvény;
mellem zúzó súlyos lélekaranggal ott,
míg betöltött megbocsátás, hús szeretet,
kacagtam, Uram: alant szilárd talajod,
s rohantam, át világ keservén...

Matróz

Kocsmakikötők asztalán
 sorsom eljátszottam
 vad szenvedéllyel, fej vagy írás alapon,
ÍRÁS jött ki folyton, s vendéglét röhögött,
 kábán tiporva csillagfényt, aranyrögöt;
 bár bomba nem robban,
 mégis túlélésről szól valahány napom:
 el- s lekoptatottan
 miként nagy emberátalány,
 fuldoklom: víz a víz víg földi ördögök

ravasz akaratából, felpuffadt dögöt
 áramlat, épp úgy; bevágja
 magát a valóság
 a szív mélybe – belülré tetovált horgony –,
 az Idő hajósát
 visszarántva, mi vár látóhatár mögött?,
 nyilván a Cél, ám rejtik nyomasztó ködök,
 árbocom, vitorlám még szememben hordom:
 sudár mogyoróág,
 hullámzó gabonatábla.

Árbocőr

Idefenn
 szétnézek,
 s nyugodtan lejelenthetem: Semmi és Sehol,
 csak mögöttem a sötét, mocsaras partok,
 egy apályországé, amelyet naponta
 szövegdagály önt el, sok kis hulló vartyog,
 mennyi szenny;
 s onnan nem indul több hajó, csak otromba
 roncsok, s azoknak én nem kiáltom: – Ahoy!,
 és mézet
 pergetek, gyöngyöt szórok az őrhelyemen,
 s átkozom korszerűtlen, bolond jellemem.

S Odafenn
 intézett
 a *Van* egy gyönyörű látomást számomra:
 fényes szárny csap ki zúgó hullámok közül,
 tollai idősíkok: bálnák, planktonok,

mint albatroszfark- s nyakpihe, s üdvözül
 mind: a Menny
 könnycsepp-szobrai, létük nemmúlás-konok,
 míg engem vár a Mélység szomjoltó gyomra;
 – vitézebb
 tettről tudsz talán –: látóhatárt kémlelek
 csillagfényben, s várom a testvéri jelet.

Hajóács

Hol eszmék teremnek,
 voltam nagy békesség lebegő lakója,
 ácsoltam hajóm, palánkja csont, bőr, zsiger,
 vízre löktem
 – bűn, ha nem teszem meg –,
 s párhuzamos villámcsapás volt a sólya,
 s iker hullócsillag-pálya volt a sólya,
 a Sötét Kor zátonyán rögtön megfeneklett,
 s vihogott súlytalan, sekélyes sereglet
 ott, mögöttem,
 s csak én hittem: leszek e regattán, ki nyer,
 s végre megtér
 tükörsima tengerre, ám magasodtak
 pálcikaemberkéek faragta kereszték,
 szerény személyemnek
 szólók, de bolond, kinek úgy tűnik, vesztek,
 érdeke tajték csupán, s élőhalottak
 foszló nádtutaján evickél, míg tőlem
 vörösbeigy kér
 fészket az árbockosárban, s fönn mező len
 is nő nekem, s pókfonál, kőbe eresztett.

Szigonyos

A bálnavadász-csónak
 velem ring csak, eltűntek az evezősök:
 „Neked hazudós hímrinyó volt a hősöd,
 neked bazsalygó besúgó volt az őköd.”,
 mestere nyálkás szónak
 ámbár, kivágtam a süllyedésbe mindet,
 cethalat úzók, nem kellene heringek;
 nincs is élhető hó, nap,
 feszülten kémlelem a nyílt, kegyes közeg

ősurát, szigonyom szív-lélek ötvözet,
 s érzem a kifújt pára
 permetét: – el kell áznom! –, magával ragad
 oda, hol tátognak pénzpikkelyes vadak,
 ott felgöngyölve vár a
 valódi időm, szál hínárral kibontom
 és ráfeszítem minden térbeli ponton
 árbocgondolatára:
*„Te törékeny fiú, átok-, sorsverte lény,
 ki játékfegyvereddel indultál felém,
 hozzám hajítottad, mi elmúlt, mi jelen,
 így mélységbe s magasságba megtérsz velem.”*

Fedélzetmester

Süvítő ellenszélben
 állok, tartom magam üres fedélzeten,
 recseg-ropog;
 gyáva utasokat rejt alatt sok kajüt,
 mind csalt, s lopott
 pénzt, szót, eszmét, s lám, nekem nincs becsületem,
 talán nem is éltem;
 egymást bemocskoló, bűsz banda, bár hangjuk
 nesz, mit vad hullámokra öntött olaj üt,
 olyan csupán, míg számomra letről rang jut;

lenn: a Fenn áradása
 a létben, az óceán Isten iszákja,
 meg nem kopott,
 kifogyhatatlan benne anyag, gondolat,
 szárnyal, s topog,
 vár olykor, berobbanjon mint atommáglya;
 csak én állok, hű strázsa
 életeken át, s mindezt tudni: váll-lapom,
 iszonyú, növekvő súly, egyre komolyabb
 utamon: mit kiérdemeltem, azt kapom.

Kormányos

Eljött időd, hogy arcom fehér borosta
 lepje el,
 tépett vitorlám égbe szállt, az kimosta:
 hólepel.
 Szívem szélrózsa, ha megáll, Feléd mutat,
 e mélység fölött nem tudtam más kiutat.
 Moslék hullámverése, tartom az irányt,
 hátam mögött hallom, hogy hajómból kiránt
 a mohó óriás kalmár
 hitetlent,
 hittestvért, vérrokont, barátot egyaránt;
 kinek szent
 a sorsfeladata, óceáncsepp-tudat
 vagyok; az utolsó dal már
 közel, térdre hulltan is tartom az irányt.

Kapitány

Elfáradtam, fiúk,
 de tényleg,
 rímelvegetek, kiút
 nincs, fénylek
 magamban magamnak, a kitagadottság
 sötét vizein, „Miért nem takarodsz át
 holtak közé?” – kérdik valójukban azok,
 kik miatt
 keserves kenyér jutott osztályrészemül;
 égi hab
 hömpölygésében – honunk – valahány vacog
 csak, míg én hús korallbarlangban feküdnék,
 így lesz, s akkor kárörömtől megrészegül
 az összes lélelő
 lyuklélek;
 létutó, lételő:
 űrszélek
 varratán siklunk, hullám forr, zúg: – *Esküd még
 köt!* –, s a hajóhídról roskadok kolibrík
 szárnycsapásai közé vissza, láptavak
 szűnyogfelhője intésem: – Ide a vak,
 vén lantost, járjon körbe a rumos ibrik;
 ha rólam hantálsz, pöcsös, halkítsd le szavad!

Utás

A hajóhídon
bensőmbe hasít: utam végére értem,
ámbar a látóhatáron
nincs kikötő, mégis ködkürtök recsegnek,
s kis varázssípom
elhalkul e zajban, szólott bár kimérten;
a bömbölést magas áron
jegyzik, s az összhang csak az Égben ered meg.

S vászonkötésbe
csavartan csöpp csobbanással elsüllyedek
– szívem maga a nehezék –,
s a víztükröt megtört tajtékból olvasom:
hitem bevéste
magát Időnkbe, nemlét ki nem kezdhett,
valóm új utat tervez épp:
lesz ismét beltengerem, kiwilugasom.

A Cédus-Napút-műhely **tervezett** őszi eseményei (a végleges meghívók egy héttel a rendezvény előtt a naputonline.hu-n olvashatóak)

- Október 4–7., Burgasz; A Napút – vendégköltőkkel „bővített” – csapatának fesztiválrészvétele és bolgár alkotókkal közös műhelymunkája
- Október 8. 17.30, Bolgár ortodox templom (IX. Vágóhíd u. 15.); Hegyi Botos Attila *In Illo tempore* című verseskönyvének premiere
- Október 25. 17.30, Nádor Terem; Aj, romale (Napút/5, cigány-szám)
- November 9. 17.30, Petőfi Irodalmi Múzeum; Húszéves a Napút: ünnepi est
- November 13. 17.30 Abigail Galéria (V. Piarista utca 4.); Napút/9 (Belarusz szám)
- November 21. 18, Petőfi Irodalmi Múzeum; Napút/8 (Rejtő-szám)